

Met Bach is er geen sprake van vergaan.

Wie naar hem luistert laat zijn lichaam los

en zweeft over de toppen van de tijd

de hemel in. Nog even schemert

de aarde na en lost dan op,

een handvol mist die in de zon verdampt.

Men stijgt langs deinende spiralen

hoger en hoger, hoort de melkweg zingen,

alsof de sterren, aangestreden met muziek,

hun trillingen in klank vertalen

en drijft ten slotte, louter licht,

onder steeds wijder uitgespannen,

niet meer door einders afgeronde firmamenten

Maurits Mok